

ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม (ต่อ) (มาตรา 177-183)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รณกรณ์ บุญมี

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เท็จ

- เงื่อนไขแห่งการลงโทษทางภาวะวิสัย: อาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย
- เจ้าพนักงานทั่วไป ม.137
- อัยการ พงส สืบสวน + คดีอาญา ม.172
- พงส สืบสวน + แกล้งแจ้งว่ามีอาญา ม.173
- ม.172 หรือ 173 ระบุคน ม.174
- แจ้งเรื่องร้ายแรง ม.181
- แจ้งให้จดเท็จ (เอกสารราชการ/มหาชน) ม.267
- บอกรู้ชื่อ/ที่อยู่อันเป็นเท็จ ม.367
- ฟ้องเท็จอาญา ม.175
- เบิกความเท็จ ม.177 (อาญา ว.2 คดีอื่น ว.1)
- แปลข้อความสำคัญผิด ม.178
- ทำพยานหลักฐานเท็จ + มีอาญา/ร้ายแรง ม.179
- นำสืบพยานเท็จ ม.180
- คดีร้ายแรง ม.181

มาตรา 177 : ใช้กับพยาน (หรือคู่ความที่อ้างตนเองเป็นพยาน) คู่คู่กับมาตรา 180

มาตรา 177 ผู้ใด**เบิกความ**อันเป็น**เท็จ**ในการพิจารณาคดี**ต่อศาล** ถ้าความเท็จนั้นเป็น**ข้อสำคัญในคดี** ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าความผิดดังกล่าวในวรรคแรก ได้กระทำการในการพิจารณาคดี**อาญา** ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท

เหตุเพิ่มโทษ : มาตรา 181

เหตุยกเว้นโทษ : มาตรา 182 ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 177 หรือมาตรา 178 แล้ว**ลู่แก่โทษ** และกลับ**แจ้งความจริง**ต่อศาลหรือเจ้าพนักงาน**ก่อนจบคำเบิกความ**หรือการแปล ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

เหตุลดโทษ : มาตรา 183 ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 177 มาตรา 178 หรือมาตรา 180 แล้ว**ลู่แก่โทษ** และกลับ**แจ้งความจริง**ต่อศาลหรือเจ้าพนักงาน**ก่อนมีคำพิพากษา และก่อนตนถูกฟ้อง**ในความผิดที่ได้กระทำความผิด ศาลจะลดโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้

วัตถุประสงค์ของความผิด และการเป็น ผู้เสียหาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1033/2533 ความผิดตามประมวลกฎหมาย
อาญา มาตรา 177 บัญญัติขึ้นเพื่อ**ป้องกันมิให้จำเลยที่ถูกฟ้องร้อง
ได้รับโทษหรือได้รับความเสียหายอันเกิดจากการรับฟังพยานอันเป็น
เท็จ** เมื่อโจทก์ในคดีนี้มี**ได้ถูกฟ้อง**เป็นจำเลยในคดีที่จำเลยในคดีนี้ไป
เบิกความเป็นพยาน **โจทก์จึงไม่ได้รับความเสียหายโดยตรง**ในการเบิก
ความของจำเลย **โจทก์ไม่ใช่ผู้เสียหาย**และไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยใน
ความผิดตามมาตรานี้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา 28(2)

ยืนยันสิ่งที่ได้ยินมา ไม่ได้ยืนยันข้อเท็จจริง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2722/2541 จำเลย**ทราบสิ่งที่เบิกความในคดี**
เดิมจากคำบอกเล่าของ จ. ข้อความที่ จ.เล่าให้จำเลยฟังนั้น**จะเป็น**
ความจริงหรือไม่ จำเลยไม่ได้ยืนยันดังนี้ยัง**ถือไม่ได้ว่าจำเลยได้กระทำ**
ความผิดฐานเบิกความเท็จคดีโจทก์ก็ไม่มีมูลความผิดตั้งฟ้อง ที่ศาล
ชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโดยมิได้ไต่สวนมูลฟ้องก่อนจึงชอบแล้ว

เบิกความคดี 1 ถูกอ้างในคดี 2 ถูกฟ้องในคดี 3

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4129/2566 การที่จำเลยที่ 1 เบิกความอันเป็นเท็จไว้ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.1554/2562 ของศาลชั้นต้น ต่อมาจำเลยที่ 3 นำคำเบิกความที่จำเลยที่ 1 เบิกความอันเป็นเท็จดังกล่าวไปยื่นในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.242/2563 ของศาลชั้นต้น อันเป็นข้อสำคัญในคดีดังกล่าวนั้น...ตาม ป.อ. มาตรา 177 ต้องเป็นเรื่องที่ผู้กระทำความผิดนำเอาความอันเป็นเท็จไปเบิกความต่อศาลในคดีใดคดีหนึ่งซึ่งความเท็จนั้นเป็นข้อสำคัญแก่คดีที่เข้าเบิกความเป็นพยานต่อศาลนั้น ดังนี้ การที่จำเลยที่ 3 เพียงนำ**สำเนาคำเบิกความของจำเลยที่ 1 ในคดีอื่นมาอ้างส่งเป็นพยานเอกสารต่อศาลชั้นต้นเช่นนี้โดยจำเลยที่ 1 ไม่เคยเข้าเบิกความรับรองยืนยันข้อเท็จจริง**ตามเอกสารดังกล่าว แต่อย่างไร**จึงไม่**
ครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 177

เบิกความเท็จ + ศาลจحد = ผิดสำเร็จ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3091/2533 การฟ้องกล่าวหาว่า จำเลยทั้งสองเบิกความเท็จ**หาจำต้องรอให้ศาลพิพากษาคดีที่จำเลยเบิกความเท็จเสียก่อนไม่** เพราะความผิดเกิดขึ้นแต่จำเลยเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อ

เบิกความแล้ว แม้เพิกถอนกระบวนการ พิจารณา ความผิดก็สำเร็จแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1694/2567 ขณะที่จำเลยเบิกความตามที่เป็นคดีในคำฟ้องนี้ การพิจารณาคดียังมิได้ถูกเพิกถอน หากฟังได้ว่าจำเลยเบิกความเท็จอันเป็นข้อสำคัญในคดีก็ **ย่อมมีความผิด และถือได้ว่าได้กระทำความผิดสำเร็จไปแล้ว** แม้การพิจารณาในส่วนดังกล่าวต่อมาจะถูกเพิกถอนก็หาได้กระทบการกระทำ ความผิดที่สำเร็จไปแล้วไม่ ดังนั้น การที่จำเลยเบิกความต่อศาลในคดีแพ่งดังกล่าว จำเลยได้เบิกความต่อศาลแล้ว แม้ต่อมาศาลอุทธรณ์ภาค 6 มีคำพิพากษาให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาในคดีแพ่งก็ไม่มีผลกระทบการกระทำของจำเลย

แสดงความคิดเห็น ไม่ใช่การยืนยัน ข้อเท็จจริง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12479/2547 จำเลยที่ 1 เบิกความว่า ผู้ตรวจสอบบัญชีสหกรณ์ได้แจ้งให้ผู้เสียหายทราบว่า น่าจะมีการทุจริตเกิดขึ้นในสหกรณ์ของผู้เสียหาย ผลการตรวจสอบพบว่าการทุจริตเกี่ยวกับสินค้าของผู้เสียหายจริง และได้สรุปความเห็นว่โจทก์ทุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ เห็นได้ว่าจำเลยที่ 1 เบิกความไปตามข้อเท็จจริงตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และตามผลการตรวจสอบที่คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงของผู้เสียหายให้ความเห็นไว้ โดยโจทก์ยอมรับว่าได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ยอมชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายสำหรับสินค้าของผู้เสียหายที่ขาดหายไปบางส่วนด้วย พฤติการณ์ของโจทก์ดังกล่าวย่อมทำให้บุคคลทั่วไปไม่เฉพาะจำเลยที่ 1 มีความเข้าใจว่าโจทก์เป็นผู้ยกยอกสินค้าและเงินของผู้เสียหายกับปลอมเอกสารต่าง ๆ คำเบิกความของจำเลยที่ 1 จึง**มีลักษณะเป็นเพียงการแสดงความคิดเห็นตามข้อเท็จจริงมิใช่เป็นกรณียืนยันข้อเท็จจริง**ว่าโจทก์กระทำความผิดแต่อย่างใด ส่วนคำเบิกความของจำเลยที่ 2 ก็เป็นเพียงการแสดงความคิดเห็นตามข้อเท็จจริงมิใช่เป็นการยืนยันข้อเท็จจริงว่าโจทก์กระทำความผิดเช่นกัน เพราะจำเลยที่ 2 เบิกความโดยใช้ถ้อยคำว่า จึงเชื่อว่าโจทก์เป็นผู้ปลอมลายมือชื่อของจำเลยที่ 2 โดยจำเลยที่ 2 เบิกความอธิบายถึงเหตุที่เชื่อเช่นนั้นว่า เพราะเอกสารใบเบิกเงินอยู่ในความครอบครองของโจทก์โดยตลอด ซึ่งโจทก์ยอมรับว่าโจทก์มีหน้าที่รับผิดชอบเอกสารทางบัญชีต่าง ๆ ของผู้เสียหายจริง จึงถือไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสองเบิกความอันเป็นเท็จ จำเลยทั้งสองจึงไม่มีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 177

ข้อสำคัญในคดี

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4478/2539 ในคดีมีข้อพิพาทความเท็จที่จะถือเป็นข้อสำคัญในคดีจะต้องเป็นความเท็จที่อาจทำให้คู่ความต้องแพ้ชนะกันในประเด็นแห่งคดี หรือในคดีไม่มีข้อพิพาทความเท็จนั้นจะต้องเป็นความเท็จที่อาจทำให้ศาลเชื่อและสั่งให้ตามคำร้องขอ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8691/2550

ความเท็จที่จะถือว่าเป็นข้อสำคัญในคดีต้องเป็นความเท็จที่อาจทำให้คู่ความ **ต้อง**
แพ้ชนะกันในประเด็นแห่งคดี คดีแพ่งมีประเด็นข้อพิพาทว่าจำเลยทำสัญญาค้า
ประกันต่อโจทก์หรือไม่ การที่จำเลยเบิกความว่า **จำเลยไม่ได้ลงลายมือชื่อ** ใน
สัญญาค้าประกัน และลายมือชื่อผู้ค้าประกันตามสัญญาดังกล่าว **ไม่ใช่ลายมือชื่อ**
ของจำเลย นั้น ย่อมเป็นการเบิกความเกี่ยวกับประเด็นข้อพิพาทอันเป็นข้อแพ้ชนะ
คดีกรณี **จึงเป็นข้อสำคัญในคดี** เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าคำเบิกความนั้นเป็นเท็จ
ดังนั้นการกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานเบิกความเท็จตาม ป.อ. มาตรา 177

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 563 - 565/2508

จำเลยเบิกความในคดีที่ พ. ถูกฟ้องคดีอาญาฐานข่มขืนประมาทชนคนบาดเจ็บว่า พ. ให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนเพราะถูกโจทก์ขู่เช็ญนั้น หากคดีดังกล่าวศาลพิพากษายกฟ้อง เพราะเห็นว่าพยานโจทก์ฟังไม่ได้ว่า พ. กระทำผิดแล้ว แม้ข้อความที่จำเลยเบิกความจะเป็นเท็จ ก็ไม่ใช่เท็จในข้อสำคัญแห่งคดี

การที่จำเลยเบิกความในคดีที่จำเลยถูกฟ้องฐานข่มขืนประมาทชนคนบาดเจ็บว่าจำเลยให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนเพราะถูกโจทก์ขู่เช็ญนั้นเห็นได้ว่าเป็นถ้อยคำของคู่ความในกระบวนการพิจารณาคดีในศาลเพื่อประโยชน์แก่คดีของตน ไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3608/2540

คดีแพ่งที่จำเลยร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1713 และ 1718 มีประเด็นข้อสำคัญในคดีว่า ผู้ร้องคือจำเลยในคดีนี้เป็นทายาทหรือมีส่วนได้เสียที่จะมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งตั้งให้จำเลยเป็นผู้จัดการมรดกหรือไม่ มีเหตุที่จะแต่งตั้งผู้จัดการมรดกหรือไม่ และผู้ร้องเป็นบุคคลต้องห้ามที่จะเป็นผู้จัดการมรดกหรือไม่

เมื่อปรากฏว่าจำเลยเป็นทายาทมีสิทธิได้รับมรดกของผู้ตายตั้งนั้น การที่จำเลยเบิกความในคดีแพ่งที่จำเลยร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกเกี่ยวกับจำนวนทายาท การให้ความยินยอมของทายาทและแสดงพยานหลักฐานบัญชีเครือญาติไม่ตรงต่อความจริง แม้จะเป็นความเท็จก็ **มิใช่เป็นข้อสำคัญในคดีอันอาจทำให้ผลของคดีร้องขอจัดการมรดกเปลี่ยนแปลงไป** การกระทำของจำเลยจึงขาดองค์ประกอบของความผิดตามมาตรา 177

ถ้าจำเลยในคดีอาญา อ้างตนเองเป็นพยาน ก็จะเสียสิทธิที่จะให้การอย่างใดก็ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 224/2532 ในคดีก่อน จำเลยถูก ฟ้องในข้อหาขับรถชน รถยนต์ที่ผู้เสียหาย (โจทก์คดีนี้) ขับสวนทางมา เป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส และมี บุคคลอื่นถึงแก่ความตายและได้รับอันตรายบาดเจ็บ การที่จำเลยเบิกความในคดีก่อนว่า ผู้เสียหาย ขับรถยนต์ชนรถยนต์ที่จำเลยขับในช่องทางเดินรถของจำเลย มีพวกผู้เสียหายเก็บเศษกระจกและ เศษไม้จากช่องทาง เดินรถของจำเลยไปไว้ในช่องทาง เดินรถของผู้เสียหาย เท่ากับเบิกความว่า เหตุที่รถยนต์ชนกันเป็นความผิดของผู้เสียหาย มิใช่ความผิดของจำเลยซึ่ง **เป็นประเด็นโดยตรง ของคดีก่อนที่ว่าจำเลยขับรถชน โดยประมาทหรือไม่** ข้อความที่จำเลยเบิกความจึงเป็นข้อ สำคัญในคดี แม้จำเลยจะมีสิทธิในการต่อสู้คดีและจะให้การอย่างไร หรือไม่ยอมให้การในคดีก่อนก็ ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 172 ก็ตาม แต่ในชั้นพิจารณาคดีดังกล่าว ตัวจำเลยได้เข้าเบิกความในคดีฐานะพยาน ซึ่งเป็นอีกฐานะหนึ่งต่างหากจากการเป็นตัวจำเลย หากคำเบิกความของจำเลยเป็นเท็จจำเลยก็ต้องมีความผิดฐานเบิกความเท็จ **จะยกเอาสิทธิในการ ต่อสู้คดีของจำเลยมาอ้างเพื่อยกเว้นความรับผิดชอบเบิกความเท็จหาได้ไม่.**

การเบิกความต่อศาล ไม่ใช่การแจ้งความ แก่เจ้าพนักงาน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2054/2517 คำเบิกความของจำเลยในคดีอาญาซึ่งอ้างตนเองเป็นพยานเพื่อประโยชน์แก่คดีของตนนั้น ถือว่าเป็นถ้อยคำของกลุ่มความในกระบวนการพิจารณา จึงไม่อาจเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท การเบิกความเท็จต่อศาลในการพิจารณาคดี มิใช่เรื่องแจ้งความต่อเจ้าพนักงาน เพราะศาลทำหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานในการยุติธรรมในการพิจารณาคดี ซึ่งมีบทบัญญัติไว้โดยเฉพาะตามมาตรา 177 มิได้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเป็นเจ้าพนักงานทั่วไป จึงไม่เป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จ

คำให้การของคู่ความ ไม่ใช่คำเบิกความ ไม่ใช่การแจ้งความ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1274/2513 การเอาความเท็จมาฟ้องในคดีแพ่งหรือการ
ที่จำเลยในคดีแพ่งยื่นคำให้การเป็นเท็จ ไม่เป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จต่อ
เจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 เพราะมิได้เป็นการแจ้ง
ความต่อเจ้าพนักงาน และการที่โจทก์หรือจำเลยในคดีแพ่ง **แถลงให้ศาลจด**
ข้อความอันเป็นเท็จลงในสำนวนคดีแพ่งโดยมิได้มีวัตถุประสงค์จะใช้ข้อความนั้น
เป็นพยานหลักฐาน ก็หาเป็นความผิดฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็น
เท็จตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 267 ไม่

การที่ศาลไม่เชื่อในคำเบิกความ ไม่ใช่การ เบิกความเท็จเสมอไป

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2394/2527 ในคดีอาญาที่ฟ้องกล่าวหาว่าจำเลยได้เบิกความเท็จในคดีแพ่ง นั้น**แม้ศาลที่พิจารณาพิพากษาคดีแพ่งจะไม่เชื่อข้อเท็จจริง**ที่พยานจำเลยนำเสนอและพิพากษาให้โจทก์ชนะคดีและคดีถึงที่สุดแล้วก็ตาม ก็จะนำเอาผลของคำพิพากษานั้น**มาฟังว่าคำเบิกความของจำเลยเป็นเท็จหาได้ไม่** เพราะประเด็นในการวินิจฉัยในคดีแพ่งกับปัญหาวินิจฉัยในคดีอาญาแตกต่างกันคำพิพากษาในคดีแพ่งก็มีผลผูกพันเฉพาะคู่ความในคดีแพ่งเท่านั้น ไม่ใช่เป็นข้อเท็จจริงที่รู้กันอยู่ทั่วไปหรือไม่อาจโต้แย้งได้ เพราะ**มิฉะนั้นคู่ความหรือพยานฝ่ายที่แพ้คดีก็ต้องมีความผิดฐานเบิกความเท็จเสมอไป**เมื่อโจทก์ฟ้องกล่าวหาว่าจำเลยเบิกความเท็จ **โจทก์ก็มีหน้าที่ต้องพิสูจน์ให้ได้ความว่าคำเบิกความของจำเลยเป็นเท็จ**

มาตรา 178

มาตรา 178 ผู้ใดซึ่งเจ้าพนักงานในตำแหน่งตุลาการ พนักงานอัยการ ผู้ว่าคดี หรือพนักงานสอบสวน ให้แปลข้อความหรือความหมายใด แปลข้อความหรือความหมายนั้นให้**ผิดไปในข้อสำคัญ** ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เหตุเพิ่มโทษ : มาตรา 181

เหตุยกเว้นโทษ : มาตรา 182

เหตุลดโทษ : มาตรา 183

ข้อสำคัญ $\neq$ ข้อสำคัญในคดี

- ❖ ข้อสำคัญ ในมาตรา 178 คือข้อสำคัญในข้อความ หรือความหมาย แม้ข้อความหรือความหมายนั้นจะไม่ใช่ประเด็นแห่งคดีที่จะทำให้เกิดการแพ้นะคดี

มาตรา 179

มาตรา 179 ผู้ใดทำพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ เพื่อให้พนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญาเชื่อว่าได้มีความผิดอาญาอย่างใดเกิดขึ้น หรือเชื่อว่าความผิดอาญาที่เกิดขึ้นร้ายแรงกว่าที่เป็นความจริง ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ไม่มีเหตุเพิ่มโทษ ยกเว้นโทษ ลดโทษ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5449/2540

จำเลยเป็นพนักงานเก็บเงินของบริษัทผู้เสียหาย เก็บเงินจากลูกค้าแล้วยกยออกไป โดยจำเลยได้แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนว่ามีคนร้ายใช้อาวุธปืนและมีดจี้บังคับ ปล้นเอาเงินจำนวน 74,320 บาท ซึ่งเป็นของผู้เสียหายและบางส่วนเป็นของ จำเลยไป **โดยไม่มีการปล้นทรัพย์เกิดขึ้น** แต่จำเลยทำพยานหลักฐานเท็จด้วยการ **ใช้ท่อนไม้ทุบรถจักรยานยนต์ของจำเลย** และแจ้งข้อความเท็จแก่พนักงานสอบสวนว่าได้มีการปล้นทรัพย์ จำเลยจึงมีความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ เกี่ยวกับความผิดอาญา แจ้งความเท็จว่าได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นและ**ทำ พยานหลักฐานอันเป็นเท็จ**

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1294/2536

ในการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าว **จำเลยนำอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไปมอบให้พนักงานสอบสวนด้วย** การกระทำของจำเลยจึงเป็นการทำพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ เพื่อให้พนักงานสอบสวนเชื่อว่าได้มีความผิดอาญาเกิดขึ้น จึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 179 ซึ่งเป็นความผิดต่างกรรมจากการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3025/2526

การที่จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านได้รับแจ้งจากจำเลยที่ 1 ว่าทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 ถูกคนร้ายลักไปแต่ได้ทำบันทึกในวันหลังให้มีข้อความถูกต้องทุกประการและลงวันที่ย้อนหลังให้ถูกต้องตรงกับวันที่ที่มีการแจ้งความนั้น เป็น**เพียงการทำบันทึกให้ตรงกับความเป็นจริง**ว่ามีการแจ้งความในวันใด **ไม่เป็นการทำพยานหลักฐานเท็จ**ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 179

มาตรา 180 : ใช้กับโจทก์/จำเลย

มาตรา 180 ผู้ใด**นำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ**ในการพิจารณาคดี
ถ้าเป็นพยานหลักฐานใน**ข้อสำคัญในคดี**นั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือ
ปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าความผิดดังกล่าวในวรรคแรก ได้กระทำการในการพิจารณา**คดีอาญา**
ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท

เหตุเพิ่มโทษ : มาตรา 181

เหตุลดโทษ : มาตรา 183

ไม่มีเหตุยกเว้นโทษ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4286/2568

การที่จะเป็นความผิดฐานเบิกความเท็จหรือฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จนั้น ต้องได้ความว่า บุคคลที่ถูกฟ้องเข้าเบิกความอันเป็นเท็จหรือนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาลแล้ว เมื่อปรากฏว่าในคดีที่ศาลแพ่งอนุญาตให้จำเลยทั้งสิบสี่เบิกความในชั้นไต่สวนคำร้องขอถอนฟ้องไปแล้ว ในที่สุดศาลแพ่งมีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสิบสี่ดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำกับคำร้องขอถอนฟ้องในคดีก่อน และมีคำสั่งยกคำร้อง อันเท่ากับศาลแพ่งยกคำร้องในปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนว่าคำร้องของจำเลยทั้งสิบสี่ไม่อาจรับวินิจฉัยได้ตั้งแต่แรกในชั้นยื่นคำร้อง ดังนั้น คำเบิกความและการนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานของจำเลยทั้งสิบสี่ที่ดำเนินไปหลังจากยื่นคำร้องยอมเป็นการเสียเปล่าไม่มีผลเป็นการเบิกความและการนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานเหมือนดังเช่นคำร้องขอที่ศาลรับไว้พิจารณา ถือได้ว่าจำเลยทั้งสิบสี่ไม่เคยยื่นคำเบิกความและเข้าเบิกความเป็นพยานต่อศาลชั้นต้นในคดีดังกล่าว รวมทั้งไม่เคยนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานมาก่อน การกระทำของจำเลยทั้งสิบสี่ไม่อาจเป็นความผิดฐานเบิกความเท็จหรือฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จตามฟ้องของโจทก์ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 725/2567

การกระทำความผิดฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีอาญาผู้กระทำ**จะต้องมีการนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดี** การที่จำเลยที่ 2 ในฐานะทนายความโจทก์ ยื่นคำร้อง**ขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 มิใช่การนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานในการพิจารณาคดี** แต่เป็นอำนาจที่จำเลยที่ 2 กระทำได้ตามที่โจทก์มอบหมายไว้ในใบแต่งตั้งทนายความ **หากการกระทำของจำเลยที่ 2 ฝ่าฝืนความประสงค์ของโจทก์ และทำให้โจทก์เสียหายอย่างไร ก็ต้องไปว่ากล่าวกันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง** คดีของโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ไม่มีมูลความผิดฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีอาญา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6202/2562

การฟ้องคดีโดยแนบรายการสินค้ามาเป็นเอกสารท้ายฟ้องหรือการจัดทำเอกสารเพื่อ นำมาใช้เป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดี มิใช่เป็นเรื่องการนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีตามป.อ. มาตรา 180